

HQN™

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

Magnolia

Diana Palmer
Magnolia
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 1997 by Diana Palmer
First published by Ballantine Books
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02235812
ISBN 978-9949-25-169-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

1900

ATLANTA TÄNAVAD OLID ÄSJA SADANUD vihmast porised ja vaesed hobused vedasid innutult oma koormat mööda Peachtree tänavat. Claire Lang vaatas neid ja soovis, et tal oleks raha, millega üürida sõiduk, mis viiks ta tagasi koju, tubli kaheksa kilomeetri kaugusele. Igavene tobe bagi oli sõitnud kivi otsa ja nüüd oli telg katki, mille tulemusena oli tal juba kuid kiusanud rahamuredele veel üks lisaks. Will Langil oli olnud Detroidist tellitud automobiili osaga niisugune tuli takus, et Claire sõitis bagiga Atlantasse, kust see väike varuosa jaamatöötaja käest kätte saada. Bagi oli vana ning kehvast seisukorras, kuid selle asemel, et hoida pilku teel, oli Claire imetlenud kaunite vahtra- ja paplipuude sügisvärve.

Tuleb jõuda kuidagi oma sõbra Kenny rõivaärisse ja loota, et tollel on aega viia ta tagasi Colbyville'i, kus onu elas. Claire uuris saabastele kogunenud kuivanud pori ja määrdunud seelikusabasid ning tegi pahase grimassi. Tumesinine valge rinnaosa ja kraega kleit oli

tuliuus. Mantel ja päevavari olid teda kõige hullema vihma eest kaitsnud ning kübar varjanud krunni kinnitatud pruune juukseid, kuid kuigi ta oli püüdnud seelikusabasid üleval hoida, polnud sellest abi. Ta kujutas ette, mida Gertie selle kohta ütleb. Ta oli onu automobiilikuuris ringi õiendades ja onul uut masinat korras hoida aidates alatasa määrdunud. Mitte ühelgi teisel Colbyville'i asukal polnud sellist eksootilist uut leiutist. Ausalt öelda oli neid kogu riigis üksnes kätputäis ja enamik sõitis kas elektri või auruga. Onu Willi masin sõitis bensiiniga, mida ta ostis kohalikust rohupest.

Automobiilid olid nii haruldased nähtused, et kui mõni mööda sõitis, siis tormasid inimesed maja ette tänavale sellele järele vahtima. Need põhjustasid ühte-teagu imetlust ja hirmu, kuna nende tekitatud vali lärm ehmatas hobuseid. Kuid enamik inimesi suhtus automobiili kui narrusesse, mis läheb varem või hiljem moest. Claire aga mitte. Tema nägi selles tuleviku transpordivahendit ja oli suure elevusega onu mehhaanik.

Ta naeratas nukralt. Kuidas küll tal oli pärast onu juurde kolimist vedanud! Ta vanemad olid kümne aasta eest koolerasse surnud ja nende ainsal lapsel polnud ühtki sugulast peale onu Willi. Will oli poissmees ja elas koos mustanahalise majapidajanna Gertie ja tolle abikaasa Harryga, kes tegi kõiki vajalikke töid ja aitas pidada korras onu suurt maja. Kui Claire oli täiskasvanuks saanud, andis ta köögis ja majapida-

mistöödes oma osa, kuid kõige suuremat huvi pakkus talle automobiili juures sehkendamine. Masin oli tuli-uus kaarja esipaneeliga Oldsmobile ja juba pelgalt selle vaatamine tõi Claire'ile kananaha ihule. Onu Will oli tellinud selle eelmisel aastal Michiganist ja sealt toodi see pärast valmimist rongiga Colbyville'i. See köhis ja läkastas, tossas ja kolises nagu kõik automobiilid ning aeg-ajalt läksid selle õhukesed kummid Colbyville'i ümbruskonna sügavate roobastega teedel tühjaks.

Linnarahvas ihkas – nende endi sõnul – sellest kuradi enda loodud leiutisest pääsemist ja hobused panid seda nähes põldudele plehku, just nagu oleks kummitust näinud. Linnavalitsuse esindajad käisid pärast automobiili saabumist onu Willi jutul: onu Will naeratas rahumeelselt ja lubas, et elegantne väike sõiduvahend ei sega vankrite liiklust. Ta armastas oma mänguasja, mis oli ta sisuliselt pankrotti viinud, ning veetis kogu vaba aja selle kallal nokitsedes. Sarnaselt onuga oli ka Claire masinast sisse võetud. Onu oli lõpuks alla andnud ja loobunud teda garaažist välja ajamast, nii et pikkamööda sai Claire sotti radiaatorist ja käikudest ja ülekannetest ja süüteküünaldest ja kolbidest. Nüüd teadis ta juba peaaegu sama palju kui onu. Ta käed olid nõtked ja osavad ning ta ei kartnud väikese sisepõlemismootoriga masina mõnd vale osa puudutades „vastu näppe saada“. Ainus tõsine probleem oli õli. Selleks, et masin korralikult töötaks, tuli laagreid alata õlitada, see aga määris kõik ära, kaasa arvatud Claire'i.

Ühtäkki ilmus tänavale üüritõld ja Claire vaatas, kuidas see lähemale jõudis. Tema kohale jõudes sõitis see läbi lombi ja pritsis ta kleidi üleni poriseks. Ta ägas ja nägi välja nii abitu, et kutsar peatas sõiduki.

Tõllauks avanes ja Claire'ile vahtisid otsa kärsitud tumedad silmad. „Pagana pihta! Tulge sisse, te rumal laps, enne kui veel rohkem märjaks saate.“

Madal tuttav hääl pani Claire'i südame kiiremini põksuma. Mehel polnud sellest muidugi aimugi. Claire hoidis vägagi hoolsalt vaka all tundeid, mis tal onu pankuri vastu olid.

„Tänan, härra Hawthorn,“ vastas ta viisakalt naeratades. Ta üritas daamilikult siseneda ilusasse puhtasse sõidukisse: pani päevavarju kokku ja tõstis seelikusabad kõrgemale. Kuid komistas siiski märjale sabale ning kukkus punastades istmele, sest John Hawthorn ajas ta kohutavalt närvi.

Tumeda vestiga linnaülikonnas vägagi väärikas Hawthorne nihutas end ühte nurka, et Claire'ile rohkem ruumi teha, ja koputas siis kepi vastu lage, andmaks märku, et võib edasi sõita.

„No tõesti, Claire! Teie tõmbate pori ligi samamoodi nagu oder hobust!“ Claire'i väljanägemist uurides oli ta näol ärritunud ilme. „Ma pean avamise ajaks panka jõudma, kuid kutsar viib teid koju Colbyville'i,“ ütles ta, tumedad silmad kitsas nägusas näos kisis. Hawthorne oli enamiku naiste suhtes eemalehoidev, peaaegu külm, just nagu oleks ta teadnud, et tõmbab naisi ligi ning üritanuks sel viisil distantsi hoida.

Just see oligi tema juures Claire'i tähelepanu köitnud: naisterahva egole oli see omamoodi väljakutse. Kuid Claire'iga polnud Hawthorn sugugi külmal. Ta aasis Claire'i kallal ja suhtus temasse poolehoiuga, nagu oleks tegu väikese tüdrukuga. Veel paari aasta eest polnud see Claire'i eriti häirinud. Nüüd aga küll.

Claire oli tutvunud Hawthorniga, kui too võttis vastu töö Eli Calversoni pangas. Selleks ajaks, kui puhkes Ameerika ja Hispaania vaheline sõda, oli ta jõudnud juba ühes teises pangas laenuosakonna juhataja ametipostile, kuid John, kes aimas üsnagi hästi, mis suunas Kuuba-Ameerika suhted arenevad, jättis 1897. aastal töö pangas ja läks armeesse. Kuna ta oli omal ajal õppinud ka Lõuna-Carolina sõjaväekolledžis Citadel, sai ta kohe ohvitseri auastme.

Pärast 1998. aastal Kuubas haavata saamist ja erru arvamist naasis John pank ja just siis Claire temaga tutvuski. Onu tõttu olid nad juba paar aastat tuttavad, kuna too oli Johniga konsulteerides teinud mitu väiksemat sorti investeeringut ja saanud nende tulemusel maa ostmiseks laenu. Lähemal tutvumisel võlus mees Claire'i üha enam, kuid ta mõistis, et Johni-suguse mehe huvi äratamiseks läheb vaja enam kui kena näolapp, helehallid silmad ja nooruslik sale keha.

John polnud üksnes nägus, vaid ka intelligentne. Lõpetanud prestiižika sõjaväekolledži Citadel, jätkas ta äriõpinguid Harvardis. Nüüdseks oli ta Peachtree panga asepresident ja linna peal räägiti, et panga lastetu president Eli Calverson oli valinud ta oma järg-

laseks. Üks oli selge: Johni karjäär pangas oli olnud kiire.

Kuid viimasel ajal räägiti üsnagi palju ka omaette hoidvast John Hawthornist ja keskealise pangapresidenti vastsest noorest abikaasast Diane'ist. Parimas eas kolmekümne ühe aastane nägus John põhjustas teistes meestes kadedust. Eli Claverson oli üle viiekümne ning mitte just eriti kena välimusega.

Proua Diane Claverson oli väikest kasvu sinisilmne heleda jumega blondiin. Ta oli haritud, hea kasvatusega ning väidetavalt suguluses enamiku Euroopa kuningakodadega. Lühidalt oli ta iga mehe unistus. Neil Johniga oli märksa rohkem ühist kui pank ja seos Claversoniga. Kahe aasta eest olid nad olnud kihlatud.

„Te olete tõeline härrasmees, härra Hawthorn,“ ütles Claire reserveeritud viisakusega, kuigi ta silmadest lendus kelmikaid sädemeid.

Mehe suunurk kerkis. Oli näha, et öeldu tegi talle nalja.

Claire'i pilk langes kepile, mida Hawthorn moe pärast kasutas. John oli heas vormis ja sportlik, mängis tennist ning otsustades selle põhjal, mida Claire oli kogenud ballidel, kuhu onu oli teda viinud, tantsis John paremini kui nii mõnigi teine. Temast hoovas eksootilise odekolonna lõhna, mis pani Claire'i südame kiiremini põksuma. Kui vaid ometigi John teda märkaks. Kui vaid...!

Claire kohendas märga kleiti ja ta kulm tõmbus porist seelikusaba nähes kipro. Ka ta nõõridega saapad

olid porised; nende puhastamiseks läheb mitu tundi. Oh taevake küll! Ja Gertie oli just pidanud talle pika loengu õliplekkidega valge pluusi pärast.

„Te olete üsnagi räsitud väljanägemisega,“ märkis John leebelt.

Claire ajas punastades lõua ette. „Kui teie oleksite vihma käes pika tee maani kleidiga maha käinud, ei näeks ka teie suurt parem välja.“

Hawthorn muheles. „See veel puuduks. Eelmisel korral olite õline, oli vist nii?“

Claire kõhatas. „Me onuga vahetasime Oldsmobile'i õli.“

„Ma olen seda juba ka varem öelnud, Claire, kuid see ei ole naisterahvale sobilik tegevus.“

„Miks mitte?“

Hawthorn ohkas. „Teie onu peaks teiega rääkima,“ ütles ta. „Te olete kahekümneaastane. Peaksite käituma daamina ja selleks tuleks teile õpetada etiketti ja seltskonnaelu reegleid.“

„Et oleksin samasugune nagu proua Calverson?“

Hawthorni ilmest ei õnnestunud midagi välja lugeda. „Tema kommeteale ei saa tõesti midagi ette heita.“

„Nii see on,“ nõustus Claire varmalt. „Härra Calverson on oma naise üle kindlasti väga uhke.“ Ta langes pilgu kätele. „Ja arvatavasti ka väga armukade.“

John keeras pead. „Ma ei talu selliseid vihjeid,“ ütles ta ohtlikult rahuliku tooniga. „Kas kavatsete mulle loengut pidada?“